

din Dacia de la retragerea legiunilor din această provincie până la Dragoș (?) a tipărit'o după pretinsul original *G. Asachi*, Fragment istoric scris în vechea limbă română din 1495, Iași, 1856. După ediția lui Asachi a retipărit'o cu comentarii *Gr. I. Lahovary* în Rev. rom. I. Critica externă a acestui apocrif a făcut'o Gr. G. Tocilescu în Rev. Toc. IV.—Ms. b se găsește în arhiva episcopiei de Huși și s'a tipărit de *Ep. Melhisedec* în Cronica Hușului și a episcopiei cu asemenea numire, București, 1869.—Ms. c. s'a publicat în *Hasd. Arh. ist. I. 1, 57.*

B.

Fenomene limbistice proprii limbei românești din veac. XVI.

35. Limba românească din veacul XVI se caracterizează prin următoarele fenomene.

a) Morfologice.

α) Articolul femeesc -ei de la genitivul și dativul singular se găsește pus, arareori însă, lângă terminația *ă* a substantivului ori adiectivului de declinarea I, fără ca această terminație să se schimbe în *e* sub influința articolului, precum: *дрзчѣскѣи* Caz. II, Dum. VII dup. P.; *Гаржен* Bibl. Or. Fac. VIII, 14; *стрѣмолшжен* Caz. II, Dum. Tom.